

IRENE KUNG

Malerisk fotografering med følelse

Hun tager ikke billeder af motiver, men formidler derimod følelser. Uanset om Irene Kung foreviger heste i fri trav eller Eiffeltårnet, får man som beskuer **følelsen af at se motivet for allerførste gang.**

FRI TRAV

Nogle mener, at Irenes hestefotos minder om engelske George Stubbs' malerier. Hun kendte dog selv intet til ham, da hun tog billederne.

OM IRENE KUNG

Irene Kung er født i Bern i Schweiz i 1958. Hun etablerede sig som kommerciel fotograf og siden som maler, inden hun i 2003 slog igennem som kunsthøfotograf. Efter et temmelig omflakkende liv bor hun nu i Saanenland i Schweiz, hvor hun har en gammel gård med et nybygget studie.

3 TIPS

DET VIGTIGSTE ER FØRST AT FØLE, IKKE AT TÆNKE. DET ER ET GENE-RELT RÅD I LIVET, MEN I KUNSTEN ER DETTE DET ALLERVIGTIGSTE. DET ER DET SAMME, NÅR DU ARBEJDER I PHOTOSHOP. DET ER DINE FØLELSER, DER GØR BILLEDERNE AUTENTISKE.

MANGE STIRRER SIG BLINDE PÅ UD-STYRET. ET KAMERA ER ET VÆRKTØJ, MEN DU SKAL SELV TILFØRE NOGET. ET SMUKT ANSIGT ER NOK. DU SKAL SELV KOMMUNIKERE. HVIS DU FÅR NOGET EMOTIONELT UD AF SITUATIONEN, GØR ANDRE OGSÅ.

SELV HVIS DU ER FULDSTÆNDIG BE-SAT AF ET BESTEMT EMNE, LAND-SKAB ELLER DYR, KAN DET VÆRE EN GOD IDÉ AT PRØVE AT FOKUSERE PÅ NOGET ANDET AF OG TIL. PÅ DEN MÅDE KAN DU LETTERE FÅ NYE IDÉER OG INDFALDSVINKLER.

DET STORE INSEKT

De sarte, lyse billeder er et nyere tiltag i Irene Kungs arbejde. Beijings lufthavn fik med sin form og overflade Irene til at tænke på et skaldyr eller et stort insekt.

FÆLLES FRONT

Køerne på pampassen i Argentina bevægede sig i lige linje mod Irene og så skræmte ud, så det blev kun til et enkelt billede, før hun tog flugten.

Det kræver noget særligt af en fotograf, der retter sit kamera mod det aller-mest hverdagsagtige, ja nærmest klichéfyldte, og alligevel formår at forbløffe beskueren. Netop dét er noget, Irene Kung lykkes med igen og igen. Uanset om det er billeder af bygninger eller dyr. I sit første større projekt, "Usynlige Byer", som hun begyndte på i 2003, havde hun bygninger som Eiffeltår-

net og Colosseum i søgeren. Bygninger, der hvert år tiltrækker millioner af turister og er fotograferet til et punkt, hvor de ikke længere synes at have nogen hemmeligheder. Men Irene fortolker dem på nye måder. Mod en helt sort eller lys baggrund virker de som om, de stiger ud af billedet som en luftspejling eller en drøm. Som beskuer har man det som om, man ser dem for allerførste gang.

Du er jo faktisk både maler og fotograf. Hvordan er det gået til?

"Min mor var schweizer, min far canadisk, og jeg talte tre sprog allerede som barn. Mine forældre var ikke særlig in-

teresserede i kunst, så da jeg som teenager bedyrede, at jeg ville på kunsthøjskole, mente de, at det var en helt forfærdelig idé," forklarer Irene.

Alligevel stod hun fast på sin ambition og begyndte at studere kunst.

"Det er min spraglede baggrund, der har ført til, hvordan jeg arbejder med fotografi i dag. Jeg studerede kunst først i Spanien og så i Frankrig. Jeg arbejdede en del som model, men hadede det og var heller ikke særlig god til det. Det virkede meget mere interessant at stå bag kameraet. Det lærte jeg til gengæld hurtigt, og jeg etablerede mig siden som fotograf, primært med portrætter."

Men Irene ville gerne lære mere om at fotografere, så hun flyttede til Rom og begyndte at studere foto og grafisk design.

"I Italien så jeg så mange fantastiske malerier, at jeg selv begyndte at male. Det

“JEG LIGESOM VENTER PÅ, AT EN BYGNING ELLER ET MONUMENT SKAL TALE TIL MIG.”

gik så godt, at jeg begyndte at lave udstillinger på gallerier, både i Europa og USA."

Irene fortsatte dog med at fotografere, og en dag løb hun ind i en af Italiens førende gallerister, Valentina Bonomo.

"Hun sagde: Hvis du kan skabe billeder i stil med dine malerier, vil jeg give dig en stor udstilling. Jeg gik i gang, og straks føltes det som om, at jeg nu havde fundet mit eget udtryk," forklarer Irene og konstaterer, at det blev en lang omvej gennem grafisk design og malerkunst.

"Jeg havde aldrig været interesseret i blot at dokumentere gennem fotografiering. Jeg ville skabe en atmosfære, og nu havde jeg fundet vejen. Så mine billeder ligner faktisk de malerier, jeg lavede."

Hvordan bliver billederne til?

"Lyset er nøglen til alt. Jeg bruger enormt meget tid på at finde det rigtige lys. Jeg

fotograferer digitalt med et Hasselblad og arbejder meget i billedredigeringen med at forstærke lyset på en ret ekstrem måde. Da jeg lærte mig selv at male, kiggede jeg meget på Michelangelo, Da Vinci og andre store mestre, og jeg tror, det kan mærkes i mine fotografier i dag."

Arkitektur er et tilbagevendende tema for Irene, og hendes metode handler om at suge atmosfæren i en by til sig.

"Jeg ligesom venter på, at en bygning eller et monument skal tale til mig. Nærmest føre mig ind i en tilstand af meditation og sansende drømme," siger Irene.

I de første billeder arbejdede hun med sort baggrund, fordi hun ønskede at iso-

lere bygningerne fuldstændig fra mennesker og baggrund. Men med tiden begyndte Irene også at lave sarte, lyse billeder, og det viste sig at være lige så effektivt, selv om stemningen blev en anden.

“Jeg tager få billeder af motiver. Det er følelsen og fornemmelsen, jeg vil formidle til beskueren. Jeg visualiserer hvert billede, inden jeg tager det, og jeg ved præcis, hvad jeg skal med det i det øjeblik, jeg eksponerer det. Det handler ikke om at se billedet, men om at føle det.”

Det gælder fx i fotoet af Eiffeltårnet her til højre. Her har Irene undereksposteret billedet og i den efterfølgende redigering arbejdet med kontrast og lysforhold for at frembringe den mørke baggrund, der gengiver en følelse af mystik.

“At stå foran Eiffeltårnet gav mig en oplevelse af mystik, ikke mindst menneskets mystiske foranderlighed. Tænk, at tårnet på 126 år er gået fra at blive opfattet som et grimt monster til at være et af Paris' vigtigste varemærker,” siger Irene.

“DET ER FØLELSEN OG FORNEMMELSEN, JEG VIL FORMIDLE TIL BESKUEREN.”

Hvordan kom du fra arkitekturen til at lave billeder af træer?

“For at fokusere mere på stilhed og drømme kastede jeg mig ud i projektet ‘The Forest of the Soul’, hvor jeg har taget billeder af træer. For mig dækker de over et bredt følelsesregister fra det barske vindbidte oliventræ til det nærmest impressionistiske piletræ. Naturen er kompleks, og det vil jeg gerne formidle i mine billeder. Jeg undgik sådan noget som frugttræer, fordi jeg ikke ønsker at skabe søde og dekorative billeder,” forklarer Irene Kung, der var næsten et år om at fotografere træerne, der til efteråret udkommer i bogformat.

“Med nogle af dem måtte jeg vende tilbage dag efter dag for at få netop det billede, hvor alle brikkerne i puslespillet faldt på plads. Både lys, vind, stemning og min egen sindstilstand skulle spille, som fx med piletræet, hvor timingen var perfekt med en let vind, der fik grenene til at bølge langsomt og næsten flyde.”

Projektet indeholder også billeder af dyr. Hvordan er de blevet til?

“Jeg elsker dyr, og jeg har lært meget om livet fra dem. Frem for alt om tilliden mellem to væsener. Det går ikke at forhaste

VINDEN I PILETRÆET

Piletræet fandt Irene i nærheden af Beijing i Kina. I det redigerede billede har hun i farverne og overgangene fremhævet den drømmende tilstand, som hun oplevede, da hun stod foran træet.

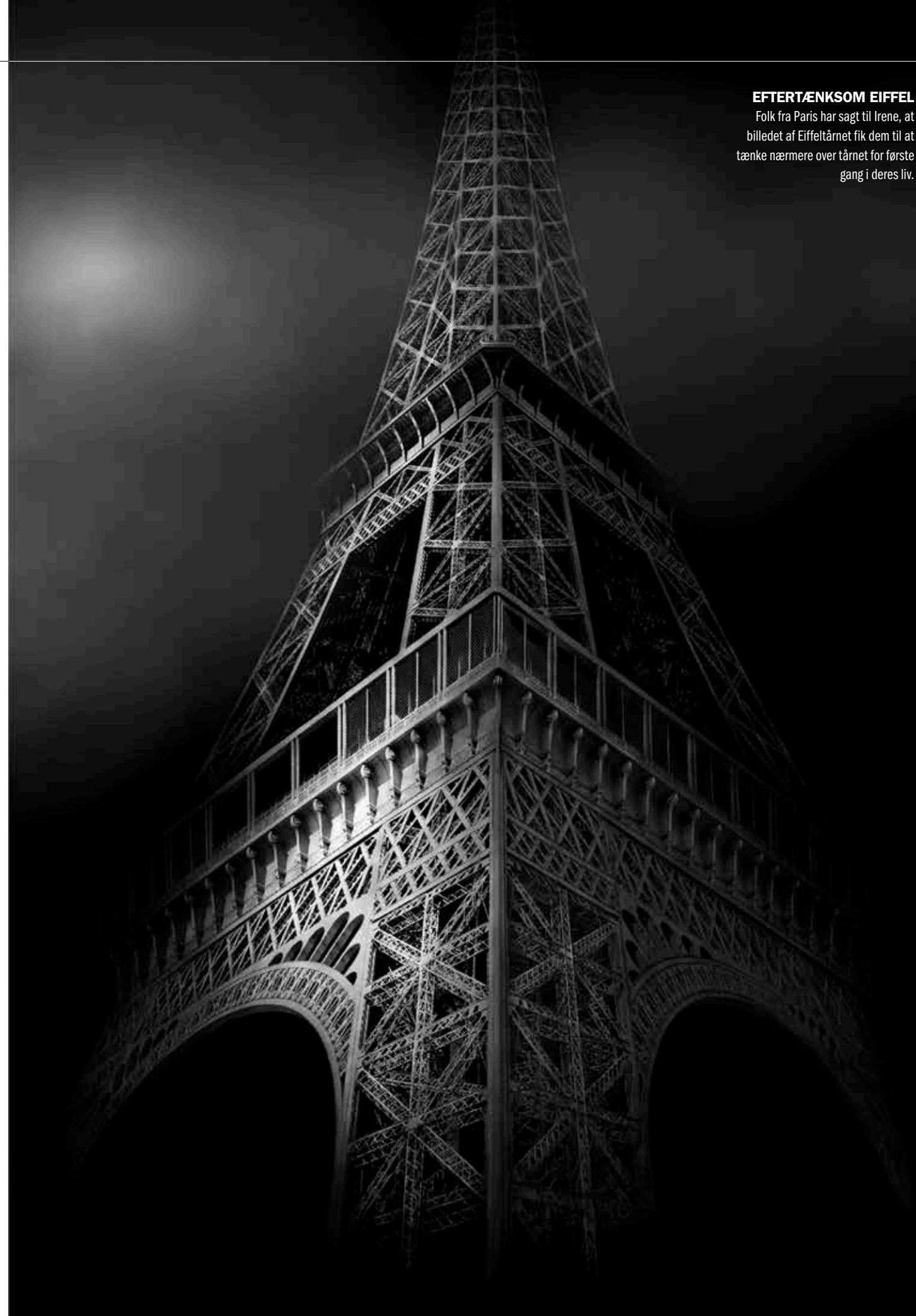

EVIG REJSE

Hun har levet et ganske omflakkende liv, og for Irene er en rejse ud i verden også altid en rejse ind i sig selv. Billedet af Den Kinesiske Mur er en slags opfordring til at aldrig at stoppe med at rejse.

EFTERTÆNKSOM EIFFEL

Folk fra Paris har sagt til Irene, at billedet af Eiffeltårnet fik dem til at tænke nærmere over tårnet for første gang i deres liv.

TIGERSTRIBER

Tigeren er fotograferet i sit anlæg i en zoo i Buenos Aires. Irene var ganske nervøs for at gå ind til den, men den reagerede knap nok.

UNDERJORDISK

Oliventræet var blandt Irenes første træbilleder. Det var så intenst, at det virkede til at være sprunget ud af underbevidstheden.

sig med dyr. Du må vise, at du holder af dem. Hestene på mine billeder brugte jeg meget tid med, inden jeg tog billederne, for at få dem til at vænne sig til mig.”

Både heste og køer optræder i “The Forest of the Soul”. Her opholdt Irene sig på den enorme flade pampas i Argentina.

“Jeg gik op imod en gruppe på omkring 200 heste. Jeg synes, de var fantastisk smukke og ville gerne fotografere dem. Pludselig gik det op for mig, at hestene ikke kiggede på mig, men på noget bag ved mig. Jeg vendte mig om, og dér var en kæmpe flok køer på række med ret-

“ ... DER VAR SKILTE, HVOR DER STOD, AT GÆSTER GERNE MÅTTE GÅ IND I BURENE. ”

ning lige mod mig. De så meget bange ud, så jeg tog et enkelt billede og flygtede ind blandt hestene,” fortæller Irene om billederne fra første og andet opslag.

Hun kastede sig også ud i at tage billeder af vilde dyr i zoologisk have. I Buenos Aires besøgte hun en zoo lidt uden for byen i selskab med en ven.

“Det var en besynderlig oplevelse, for der var næsten ingen besøgende. Endnu mere mystisk var det, at der var skilte, hvor der stod, at gæster gerne måtte gå ind i burene. Min ven foreslog, at vi gik ind til tigrerne, men jeg insisterede på, at det skulle være i følgeskab med en dyrepasser. Til sidst gik vi ind i buret. Jeg var utrolig nervøs og tog et par billeder, som blev rimeligt gode. Jeg ved ikke, hvorfor tigrerne var så rolige. Måske havde de lige fået mad,” husker Irene.

Hvad bliver det næste, du skal lave?

“Jeg har i år deltaget i et rigtig spændende projekt om madproduktioner rundt om i verden, og om hvordan ressourcerne bruges bedst muligt. Det er en ære at blive inviteret sammen med navne som Sebastiao Salgado og Martin Parr,” fortæller Irene om sit seneste projekt “Photographers for the Planet”, der vises på en stor udstilling i Milano. Men næste projekt skal være noget helt andet.

“Hidtil har jeg lavet billeder, som bygger meget på følelser. Nu vil jeg gerne prøve noget nyt og fortælle historier. Både personlige og universelle historier. Jeg kunne i den forbindelse godt forestille mig at arbejde sammen med andre som fx forfattere, journalister eller film-skabere,” slutter Irene Kung. ■

KUNGS FORETRUKNE

HASSELBLAD HC 50-110 MM F3.5-4.5
 “Mit yndlingsobjektiv er 50-110 mm, som er meget smidigt og følsomt at håndtere.”

APPLE MACBOOK PRO
 “Min MacBook har nogle år på bagen, men fungerer rigtig godt. Jeg hyrede et computergeni, der gik igennem den og gjorde den super hurtig.”

LACIE 526 LCD MONITOR
 “Jeg bruger rigtig meget tid foran min skærm. Denne model har en afskærmning beklædt med fløj, der fjerner alle refleksioner, hvilket gør mit arbejde meget lettere.”

EPSON STYLUS PRO 9900
 “Før jeg laver de helt store billeder, printer jeg selv mine billeder, og det er rart at kunne gøre det i sit eget studie og ikke skulle bede andre om det.”

HASSELBLAD H4D-40
 “Jeg bruger et Hasselblad H4D-40, og kvaliteten er helt fantastisk. Det er altid spændende at gå igennem billederne, og jeg opdager detaljer, jeg ikke så, da jeg tog dem – fx fuglere der på kirker, broer og katedraler.”